

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעַ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כַּרְךְ י"ד - חֻלְק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 417

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קכה

(מדבר קדמונות להחיד"א, מערכת יו"ד, אות כ"ז)

ו. ועין בפתחי תשובה יורה דעה סימן ז', שבהמה שנבראה על ידי ספר צירה אינה צריכה שחיטה. והשל"ה הביא ראיה על זה ממה שכתוב שאחי יוסף עסקו בספר צירה ומיברי להו בהמות ואכלו אבר אבר, כנ"ל סעיף א' אות א'. ועין גם כן בדרכי תשובה שם סעיף י"א שהאריך בזה.

ג) ספרי ה"היכלות"

ספרי ההיכלות, הנקראים "היכלות רבתי", "היכלות זוטותי", "פרקי היכלות", "פרקי מרכבה", "אגדת רבי ישמעאל", ועוד, מיחסים לתקופת התנאים, ובמיחד לרבי ישמעאל בן אלישע כהן גדול ולרבי עקיבא.

ספרי ההיכלות כוללים: סודות הנקיע, צבא השמים, פסא הכבוד והיכל ה', ובהם: שעור קומה של יוצר בראשית, שמותיו של הקדוש ברוך הוא, כיצד דן הקדוש ברוך הוא את עולמו, שמות המלאכים, שירתם ותפלותיהם ועניני משיח וגאולה.

ד) ספר הבהיר

א. ספר הבהיר מיחס להתנא רבי נחוניא בן הקנה, מחבר תפלת "אנא בכח", ונחשב לספר הראשון שבו נכתבו סתרי תורה על מנת לפרסמם בגלוי. ועין בחיד"א (שנסמן להלן בסמוך) שמתאר אותו בשם "ראש המקבלים".

ב. הוא התחיל לחבר ספר בקבלה בפרסום. כי האף אמנם שכל דברי רבותינו זכרונם לברכה הם בנויים על חכמות האמת ... מכל מקום הלבישו הדברים מאד, שאינו נפר כלל כי הם המדברים סודי תורה. אבל רבי נחוניא בן הקנה התחיל לחבר ספר שנפר שהם סודות.

(שם הגדולים להחיד"א מערכת ספרים בערפו)

ג. כל גדולי המקבלים הראשונים שאבו ממעינו והלכו לאורו הבהיר, אשר הבהיק את העולם, טרם הופיע עוד אור הזהר.

(הרב שמואל לוריא בהקדמתו לספר הבהיר, הוצאת וילנא תרמ"א)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

ד. רבי מאיר בן שלמה אבן-סהולה (ה'צא), תלמיד הרשב"א כתב פרוש רחב לספר הבהיר, שנדפס לראשונה, מכתב-יד, בשנת תרמ"א.

* * *

הספרים הנ"ל, ספר יצירה, ספרי ההיכלות וספר הבהיר, שמשו יסוד לספר הזהר הקדוש, שנבנה על שני יסודות: על סודות שנתגלו באותם הספרים ובעוד ספרים, ועל סודות חדשים שנגלו להם על ידי אליהו, המלאכים וכו'.

– פָּרְק ג – התגלות ספר הזהר

א) קדמות ספר הזהר הקדוש

א. מאז שנתגלה ספר הזהר, כאלף שנים לאחרי שנגמרה עריכתו על ידי רשב"י וחבריא דיליה, השפיע לחזוק האמונה, העמקתה, בסוּסָה וּהַפְצָתָה בקרב עם ישראל.

האור הגדול כזהר הרקיע שהאיר וזרח מן ספר הזהר, האיר לארץ ולדלים עליה גם בתקופות החשך לעם בני ישראל, בזמנים קשים, כאשר החרב התנוססה מעל ראשי עם בני ישראל, וסבלו מחרפת רעב ומאויבים מבית ומחוץ.

ואין בזה פלא כלל, כי רשב"י וחבריא דיליה, משה רבינו רעיָא מְהִימְנָא ומלאכי עליון, הטבע והעולמות כלם, שתפים הם ליצירה חשובה זו שנקרא ספר הזהר.

לכמה צדדים של העולם ומתפשטים בתוך בני העולם. גון העשן יורד לעולם, וזהו הגון הראשון שיוצא מתוך הנקדה השקופה מאתו הצל שאמרנו, שהוא סמא"ל, שרוכב על גמל, כמו שנתבאר, וגון העשן הזה נקרא קצפיא"ל הגדול. וזהו הרגז של בני אדם שמתזקקים את הלב ברגז.

תחת זה ממנים אלף ושש מאות קבוצות, שהן רגז הגופים של בני אדם, משום שיש רגז ששולט בעולם לעשות דין. אבל זה (צד) הוא רגז ששולט ונכנס לגוף בני האדם שמתרגזים ברגז הזה. והרגז הזה הוא יסוד לכל שאר הרגזים לעשות בהם בנין להרע, משום שהעשן הזה יוצא מתוך רגז האש העליונה שלוהטת, וזהו הראשון לאותה האש.

ארבעה רגזים נפרדים מאותו הרגז, ורגז הראשון נקרא רגז, וזהו שמרגז את לב בני האדם, וזהו שיורד והולך ומסית את בני האדם שמתרגזים ברגזם, וזהו שמושף את המשחית על העולם. (ועל זה כתוב (חבקוק א) ברגז רחם תזכר).

הרגז השני, זהו שיורד לעולם ומשוטט ומתפשט לכל הצדדים, וזה נקרא שנאה. וזה יורד ונכנס בבני אדם. וזה, כיון שהוא נכנס, נקרא משחית שקט, וזהו רגז ששומק, וזהו שמשפתח באותו מקום של הנקבה. וזהו רגז של שתיקה שעומד בעקימות זהו הקשה מכלם, משום שהוא כמו הנחש, ששומק תמיד והורג אחר כך.

הרגז השלישי, זהו רגז הפוף מהראשון - שהולך ומתזקק ולא

גוונין, מתפרשן לכמה סטרין דעלמא, ואתפשטן גו בני עלמא.

גוון תננא נחתא בעלמא, והאי איהו גוון קדמאה, דנפקא מגו נקודה דשקיע מההוא צל דקאמרן, דאיהו סמא"ל, דקא רכיב על גמל, כמה דאתמר, והאי גוון תננא אקרי קצפיא"ל רברבא. והאי איהו רוגזא דבני נשא, דאתקיפו לפא ברוגזא.

תחות האי, ממנן אלף ושית מאה חבילין, דאינון רוגזא דגופייהו דבני נשא. בגין דאית רוגזא דשלטא בעלמא למעבד דינא. אבל האי (סמרא) איהו רוגזא, דשלטא ועאל בגופייהו דבני נשא, דאתרגיזו בהאי רוגזא. והאי רוגזא, איהו יסודא דכל שאר גווני, למעבד בהו, בנינא לאבאשא, בגין דהאי תננא, נפקא מגו רוגזא דאשא עלאה, דמלהטא, והאי איהו קדמאה לההוא אשא.

ארבע רוגזי מתפרשן מההוא רוגזא. רוגזא קדמאה, אקרי רגז ודא איהו דארגיזי לבייהו דבני נשא, ודא איהו דנחתא ואזלא וסטיא לבני נשא, ואתרגיזו ברוגזייהו. ודא איהו דאמשיף מחבלא על עלמא. (ועל דא כתיב (חבקוק ג) ברגזו רחם תזכור).

רוגזא תנינא, האי איהו נחתא לעלמא, ושטא ואתפשט לכל סטרין, והאי אקרי שנאה. והאי נחתא ועאל בבני נשא, והאי כיון דעאל, אקרי מחבלא שתיקא (דף רמ"ג ע"ב) והאי איהו רגזא דשתיק, והאי איהו דאשתתף בההוא אתר דנוקבא. והאי איהו רוגזא דשתיקה, דקיימא בעקימו. האי קשניא מפלהו, בגין דאיהו כגוונא דחויא, דשתיק תדיר, וקטיל לבתר.

רוגזא תליתאה, האי איהו רוגזא בהפוכא מקדמאה, דאזלא ואתקף ולא

שׁוֹתֵק, אֲלֵא נִגְלָה אוֹתוֹ רִגְזוֹ, וְכָל
מָה שֶׁהוּא מִתְגַּלֶּה - כִּף נִשְׁבֵּר בְּכָל
מָה שֶׁהִתְגַּלָּה, וְלֹא שׁוֹתֵק. כִּף
נִשְׁבֵּר, וְכִף נִקְרָא: רִגְזוֹ שְׁבוּר.

הַרְגֵזוּ הַרְבִּיעִי, רֵאשִׁיתוֹ חֲזוֹן וְסוֹפוֹ
שְׁבוּר, וְעַל כֵּן זֶהוּ רִגְזוֹ שֶׁמֵּהִפְקֵף
מִן הָרֵאוֹן. מִשּׁוּם כִּף זֶהוּ צַד
הַשְּׁבוּר מִכָּל. וְעַל כֵּן הַכֵּל הוּא
בְּדִרְגָה רֵאוֹנָה.

בְּרִיגָה שְׁנִיָּה, הִיא בְּרִיגָה שְׁיֹצֵאת
מִחֻשְׁבָּה, וְזֶהוּ גִּזְוֹן חֻשְׁפֵּי שְׁעוֹמֵד
מִתּוֹף הַחֻשְׁבָּה הַזֶּה, מִשּׁוּם שֶׁהַכֵּל
קָיָם מִתּוֹף הַחֻשְׁבָּה וְעוֹמֵד
בְּדִרְגוֹת יְדוּעוֹת. וְזֶה מִתְפַּשֵּׁט
מִטָּה בְּגִנָּים יְדוּעִים.

בְּדִרְגָה הַזֶּה קָיָמִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
צְדָדִים נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה, וְכָלֵם
כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה. וְאֵף עַל גַּב
שְׁמֻשָּׁנִים זֶה מִזֶּה וּמִתְגַּבְּרִים
(וּמֵאִירִים) זֶה מִזֶּה, הַכֵּל כְּלוּל זֶה
בְּזֶה. וּמִשּׁוּם כִּף כָּל הַדִּרְגוֹת
יְדוּעוֹת בְּצַד הַזֶּה לְהַרְע.

מִכָּאן יוֹצֵאִים כָּל אֵלֵי הַמִּשְׁחִיתִים
הַמְּחַבְּלִים שְׁמֻשׁוּטִים בְּעוֹלָם
וְעוֹשִׂים דִּין בְּגִלְיֵי (בְּעוֹלָם) עַל
הַמַּעֲשִׂים הַנּוֹסְתִירִים שֶׁנַּעֲשׂוּ תוֹף
הַחֻשְׁפֵּי בְּסִתְרָה, וְהֵם מִשׁוּטִים
בְּעוֹלָם וְעוֹשִׂים בָּהֶם דִּין בְּגִלְיֵי.
וּמִשּׁוּם כִּף, כָּל אֵלֵי שְׁמֻשׁוּטִים
בְּעוֹלָם וְעוֹשִׂים דִּין בְּגִלְיֵי, כָּלֵם
עוֹמְדִים כְּנֶגֶד בְּנֵי אָדָם לְהַזְדַּמֵּן
תְּמִיד אֵל אוֹתָם חֲטָאִים נִסְתָּרִים
שְׁאֵמְרָנוּ, וְאוֹתָם שְׁנִקְרָאִים אֵף
וְחִמָּה, מִתְחַבְּרִים עִמָּם, וְעוֹשִׂים
דִּין עַל בְּנֵי אָדָם. זֶה נַעֲשֶׂה בְּעוֹלָם
מִבְּעֵלֵי הַדִּין הַלְלוּ שְׁאֵמְרָנוּ.

בְּרִיגָה זוֹ עוֹמֵדָת תוֹף חֻשְׁפֵּי וְאֵשׁ,
שֶׁהוּא סוֹד אֶחָד, וּמִתּוֹף בְּרִיגָה זוֹ
נִפְרָדוֹת כְּמָה בְּרִיגוֹת חֲזוֹנוֹת (בְּבָרִים)
שְׁעוֹמְדוֹת פִּתַּח הַצַּד שֶׁל רְקִיעַ
אֶחָד, שֶׁנִּקְרָא רְקִיעַ שְׁחֹר. בְּרִיגָה

שְׁתִּיק, אֲלֵא אֲתַגְּלִי הֵהוּא רִוְגְזָא, וְכָל מָה
דְּאֲתַגְּלִי הִכִּי אֲתַבְּר כָּל מָה דְּאֲתַגְּלִי וְלֹא
שְׁתִּיק, הִכִּי אֲתַבְּר, וְהִכִּי אֲקָרִי רִוְגְזָא תְּבִירָא.

רִוְגְזָא רְבִיעֵאָה, שִׁירוּתָא תְּקִיף, סוֹפָא תְּבִיר.
וְעַל דָּא הֵאִי אִיהוּ רִוְגְזָא, דְּמֵהִפְכָּא מִן
קְדָמֵיָתָא. בְּגִין כִּף, הֵאִי אִיהוּ סוֹטְרָא תְּבִירָא
מִכָּלָהוּ. וְעַל דָּא, כָּלָא אִיהוּ בְּדִרְגָא קְדָמָאָה.

הַרְגָּא תְּנַיִנָא, אִיהוּ דְּרָגָא דְּנַפְיָא מִחֻשְׁבָּא,
וְהֵאִי אִיהוּ גִזְוֹן חֻשְׁפֵּי, דְּקִיָּמָא מְגוֹ
הֵאִי חֻשׁוֹכָא בְּגִין דְּכָלָא קִיָּמָא מְגוֹ חֻשְׁבָּא.
וְקִיָּמָא בְּדִרְגִין יְדוּעָאן. וְהֵאִי אֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא
בְּגִוּוִין יְדוּעָאן.

בְּדִרְגָא דָּא, קִיָּמִין תְּלַת מֵאָה סוֹטְרִין,
מִתְפַּרְשִׁין דָּא מִן דָּא, וְכָלָהוּ כְּלוּלִין
דָּא בְּדָא. וְאֵף עַל גַּב דְּמִשְׁנַיִן דָּא מִן דָּא,
וְאֲתַגְּבֵרן (ד"א וְאֲנִתְרָה) דָּא מִן דָּא, כָּלָא כְּלוּל דָּא
בְּדָא. וּבְגִין כִּף, כָּל דְּרָגִין יְדוּעָאן בְּהֵאִי סוֹטְרָא
לְאֲבָאָשָׁא.

מִחְבָּא נִפְקִי כָּל אֵלִין מִחְבְּלִין דְּשֻׁטִין
בְּעֵלְמָא, וְעַבְדֵי דִּינָא בְּאֲתַגְּלִיָּא (ד"א
בְּעֵלְמָא), עַל עוֹבְדִין סְתִימִין דְּאֲתַעְבִּידוּ גוֹ חֻשְׁפֵּי
בְּטִמְרוֹ, וְאִינּוֹן שְׁטִיין בְּעֵלְמָא, וְעַבְדֵי דִּינָא
בְּאֲתַגְּלִיָּא כְּהוּ. וּבְגִין כִּף, כָּל אֵלִין דְּשֻׁטִין
בְּעֵלְמָא, וְעַבְדֵי דִּינָא בְּאֲתַגְּלִיָּא, כָּלָהוּ קִיָּמִין
בְּקַבְּלִיָּהוּ דְּבְנֵי נֶשָׂא, לְאֲתַעְתְּדָא תְּדִיר, גְּבִי
אִינּוֹן חוֹבִין טְמִירִין דְּקָאֲמְרִין, וְאִינּוֹן דְּאֲקִירוֹן
אֵף וְחִמָּה, מִתְחַבְּרָאן עִמָּהוֹן וְעַבְדֵי דִּינָא
עֲלִיָּהוּ דְּבְנֵי נֶשָׂא. הֵאִי אֲתַעְבִּיד בְּעֵלְמָא,
מֵאֵלִין מֵאִירֵי דְּדִינָא כְּדָקָאֲמְרִין.

בְּרִיגָא דָּא קִיָּמָא גוֹ חֻשְׁבָּא וְאֲשָׁא, דְּאִיהוּ רִזָּא
חָדָא, וּמְגוֹ בְּרִיגָא דָּא, מִתְפַּרְשָׁאן כְּמָה
בְּרִיגִין תְּקִיפִין (בְּבָרִין) דְּקִיָּמִין תַּחוֹת סוֹטְרָא

דְּרִקִיעָא חָדָא, דְּאֲקָרִי רְקִיעָא אוֹכְמָא. בְּרִיגָא תְּלִיתָאָה, הֵאִי אִיהוּ רְקִיעָא,

שלישית זהו רקיע שמתפשט על כל אותן דרגות שהן אדמות פשוטות, ואלו נקראות הדרועות של הצד הזה.

תחת אלו מתפשטות למטה דרגות, עד שמגיעות לתוך דרגה שלישית (אותו רקיע שחר), משום שאלו שבדרגה השנייה יוצאים מתוך אותו הרקיע השחר ומשוטטות בעולם. אלו מ'מין, ואלו משמאל. אלו של המין נפרדות לשלשה צדדים, שהם שלשה קשרים. ואלו של השמאל נפרדות לשלשה צדדים, שהם שלשה קשרים אחרים.

הקשר הראשון עומד למעלה. ועשן חשוף ברגו נקשר בו. בקשר הזה יש בו שלשה גונים חשוכים ומשנים זה מזה, ונכללים זה בזה. והקשר הזה הוא כפוף ולא מתפשט (נכנס), פרט לזמנים ידועים, וזה הנקרא עבר"ה.

והוא עומד ולא שוכף, משום שלא שוכף, פרט לזמן שישיראל מקרבים קרבן למטה, משום שבאותו זמן שוכף הרגו ונכנע למטה ונחלש רגזו (חוק), ולא יכול לשלט ולהתחזק. וכשה נחלש, אז הקשר השני, שהוא באמצע, לא יכול לנסע ולהנהיג.

הקשר השני זהו שנקרא זעם, הקשר הזה הוא שנוסע ממקום למקום ומנהיג את כל שאר הקשרים, וכל שאר הקשרים כלם מתנהגים בו, וכלם מחזקים בקשר הזה. וזה שמנהיג את כל הצער שבעולם, משום שכשמתחבר בדרגה אחרת, לחבק את הנקבה, אז יורדים לעולם כל סוגי הצער וכל הדחקים וכל הצרות, שהרי אינם יכולים לשלט זה בלי זה. וכל

דמתפשטא על כל אינון דרגין, דאינון סומקין פוורדא. ואלין אקרון דרועין דהאי סטרא.

תחות אליו, מתפשטין לתתא דרגין, עד דמטו לגו דרגא תליתאה (כ"א) והוא רקיעא אוכמא) בגין דאלין די בדרגא תניינא, נפקי מגו ההוא רקיעא אוכמא, ושטיין בעלמא. אליו מימינא, ואליו משמאלא. אליו דימינא, מתפרשן לתלת סטרין, דאינון תלת קשרין. ואליו דשמאלא, מתפרשן לתלת סטרין, דאינון תלת קשרין אחרין.

קשרא קדמאה, קיימא לעילא. ותנא חשוכא ברוגזא, אתקשר ביה. האי קשרא, אית ביה תלת גוונים חשוכין, ומשניין דא מן דא, ואתפלילו דא בדא. והאי קשרא, איהו כפוף, ולא אתפשט (כ"א אתכפייא), בר לזמנין ידיעאן, האי אקרי עבר"ה.

ואיהו קיימא בלא שכיכו, בגין דלא שכיך, בר בזמנא דישיראל מקרבין קרבנא לתתא, בגין דבההוא זמנא אשתפך ההוא רוגזא, ואתכפייא לתתא, ואתחלש רוגזיה. (ר"א תוקפיה) ולא יכיל לשלטאה ולא תקפא. וכד אתחלש האי, פדין קשרא תניינא, דאיהו באמצעיתא לא יכיל לנטלא ולאנהא.

קשרא תניינא, דא הוא דאקרי זעם, האי קשרא איהו דנטיל מאתר לאתר, ואנהיג לכל שאר קשרין, וכל שאר קשרין פלהו, אתנהגן ביה, וכלהו אתקפו ביה קשרא. האי איהו דמנהיג כל צערין לעלמא, בגין דכד אתחבר בדרגא אחרא, לחבקא לנוקבא, פדין נחתי לעלמא, כל צערין, וכל דחקין, וכל עאקו, דהא לא יכילו לשלטאה דא בלא דא. וכלהו דרגין, אתיהיבו לנוקבא,

לשלטאה, ולמסטי עלמא,

וְאִי לְאוֹ דְרָכִיב דָּא עַל דָּא, וְאַתְחַבְרָ דָּא בְדָא, לָא יְכַלִּין לְשִׁלְטָאָה.

הָא חֲזִי, כַּד הוּה אָדָם בְּגַנְתָּא דְעַדָן, לְאַשְׁתַּדְלָא בְּפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָה. נַחַת הָאִי סְמֵא"ל, וְכַל (דף רמ"ד ע"א) אֵינוֹן דְרַגִּין דְבִיָּה, וְהוּה רְכִיב עַל הַהוּא חוּיָא בִישָׂא, בְּגִין לְאַסְטָאָה לוֹן. בְּגִין דְהַהוּא חוּיָא דְהוּה קָאִים תְּחוּתִיָה, אִיהוּ עֲקִימָא לְאַסְטָאָה, בְּנִי נְשָׂא, וּלְפַתָּאָה לוֹן. בְּגִין דְכְּתִיב, (משלי ה) כִּי נִפְתַּח תַּטְפְּנָה שְׁפַתֵּי זָרָה וְחָלַק מִשְׁמֵן חֶכְמָה. וְדָא יְהִיב חִילָא, וְדָא עֵבִיד אוּמְנוּתָא בְּעֵלְמָא, וְדָא בְלָא דָּא לָא יְכַלִּי לְשִׁלְטָאָה.

בְּגִין כְּךָ, כַּד הַהוּא קִשְׂרָא דְאַמְצְעִיתָא, אַתְחַבְרָ בְּנוֹקְבָא, כְּדִין נַחְתֵּי דִינִין, וְכַל דְחִקִּין לְעֵלְמָא וְכַד הָאִי אַתְתְּקִיף דְלָא נְטִיל, כְּלָא אַתְבַּר וְאַתְכַּפְּיָא, דְלָא יְכִיל לְשִׁלְטָאָה. וְעַל דָּא, כְּלָא אַתְבַּר וְאַתְכַּפְּיָא, בְּרָזָא דְקַרְבְּנִין דְלַתְתָּא. וְסִלְקָא מָאן דְסִלְקָא, לְאַתְעֵטְרָא לְעִילָא, וְלַאֲתַבְרַכָּא מַעֲמָקָא עֲלָאָה, דְנַהֲיִר לְכַל אַנְפִּין.

קִשְׂרָא תְלִיתָאָה הָאִי אִיהוּ תְקִיפָא בְתַקִּיפּוּ יְתִיר, וְהָאִי אַקְרִי צַר"ה, בְּגִין דְמַהֲאִי נַפְקֵי שׁוֹלְטָנוּ, לְאַשְׂרָאָה דְחִקִּין, וְלְמַעַבְד עֲאִקּוּ לְבְנֵי נְשָׂא. וְרָזָא דְתַלְת קִשְׂרִין אֲלִין, דְכְּתִיב, (תהלים עח) עֲבַרְהָ וְזַעַם וְצָרָה. אֲלִין תַּלְת קִשְׂרִין דִּימִינָא.

תַּלְת קִשְׂרִין דְשְׂמַאֲלָא, כַּד מַתְתַּקְפִּי כַחְדָּא, כְּדִין הָאִי שְׂמַאֲלָא אַקְרִי, (תהלים עח) מְשַׁלַּח"ת מְלֹאכֵי רְעִים. בְּגִין דְמַהֲאִי שְׂמַאֲלָא, אֲשַׁתְּדְרוּ לְתַתָּא, וְנְטִילֵי תוֹקְפָא, כַּל אֵינוֹן מְלֹאכִין בִּישִׁין, אֵינוֹן דְנַפְקֵי מִסְטְרָא דְלַתְתָּא, כְּדַקְאֲמָרִין. וְכַל דָּא מַגּוּ דְרָגָא תַנְיִינָא וְדַרְגָּא תְלִיתָאָה.

הַדְרָגוֹת נִתְּנוּ לְנִקְבָה לְשִׁלְט וְלְהַסְטוֹת אֶת הַעוֹלָם, וְאִם לֹא שְׂרוּכְב זֶה עַל זֶה וּמִתְחַבְרִים זֶה לְזֶה, לֹא יְכוּלִים לְשִׁלְט.

בֵּא וְרֵאָה, כִּשְׁהִיָּה אָדָם בְּגִין עַדָן לְהַתְעַסֵּק בְּעַבְדוּת רַבּוֹנוּ, יָרַד סְמֵא"ל הִנֵּה וְכַל אוֹתָן הַדְרָגוֹת שָׁבוּ, וְהִיָּה רוֹכֵב עַל אוֹתוֹ הַנְּקִישׁ הִרְעַ כְּדִי לְהַסְטוֹת אוֹתָם, מִשׁוּם שְׂאוֹתוֹ נִחַשׁ שְׁעִמַּד פִּתְחֵי הוּא עֲקָם לְהַסְטוֹת אֶת בְּנֵי הָאָדָם וּלְפַתּוֹת אוֹתָם, מִשׁוּם שְׁכַתּוּב (משלי ה) כִּי נִפְתַּח תַּטְפְּנָה שְׁפַתֵּי זָרָה וְחָלַק מִשְׁמֵן חֶכְמָה. וְזֶה נוֹתֵן כַּח, וְזֶה עוֹשֶׂה אֲמָנוֹת בְּעוֹלָם, וְזֶה בְּלִי זֶה לֹא יְכוּלִים לְשִׁלְט.

מִשׁוּם כְּךָ, כְּאֲשֶׁר אוֹתוֹ הַקִּשְׂרָא שֶׁל הָאֲמַצְעַת מִתְחַבְרָ בְּנִקְבָה, אֲזַי הַדִּינִים יוֹרְדִים וְכַל הַדְּחֻקִּים לְעוֹלָם. וּכְשֶׁזֶה לֹא מִתְחַזֵּק, שְׂאִינוּ נוֹסְעֵי הַכַּל נִשְׁבְּר וְנִכְנָע, שְׁלֹא יְכוּל לְשִׁלְט. וְעַל כֵּן הַכַּל נִשְׁבְּר וְנִכְנָע בְּסוּד הַקְּרַבְנוֹת שֶׁלְמִטָּה. וְעוֹלָה מִי שְׁעוֹלָה לְהַתְעַטֵּר לְמַעְלָה וְלְהַתְבַּרֵּךְ מִן הַעֲמָק הָעֲלִיּוֹן, שְׂמַאֲרִי לְכַל הַפְּנִים.

הַקִּשְׂרָא הַשְּׁלִישִׁי הוּא קִשְׂה בַחֲזֵק יָתֵר, וְזֶה נִקְרָא צַר"ה, מִשׁוּם שְׂמֵזָה יוֹצְאִים שְׁלִטוֹן לְהַשְׁרוֹת דְחֻקִּים וְלַעֲשׂוֹת צְרוֹת לְאֲנָשִׁים. וְהַסוּד שֶׁל שְׁלִשַׁת הַקִּשְׂרִים הֵלְלוּ, שְׁכַתּוּב עֲבַרְהָ וְזַעַם וְצָרָה. אֲלוּ שְׁלִשַׁת קִשְׂרֵי הַיְמִין.

שְׂרִשָּׁה קִשְׂרִים שֶׁל שְׂמַאֲל, כְּשִׁמְתַחֲזֵקִים כְּאֲחֵד, אֲזַי אוֹתוֹ הַשְּׂמַאֲל נִקְרָא מְשַׁלַּח"ת מְלֹאכֵי רְעִים, מִשׁוּם שְׂמַהֲשְׂמַאֲל הִנֵּה נִשְׁלַחִים לְמִטָּה וְנוֹטְלִים חֲזֵק כַּל אוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַרְעִים, אוֹתָם שְׂיוֹצְאִים מִהַצַּד שֶׁלְמִטָּה, כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנוּ, וְכַל זֶה מִתּוֹף הַדְרָגָה הַשְּׂנִיָּה וְהַדְרָגָה הַשְּׁלִישִׁית.

דְרָגָא רְבִיעָא, הַאי דְרָגָא קִיימָא, מְגוּ עֲקִימוּ דְרוּגְזָא, גְּוֹן אֲשָׁא. וְהַאי אַקְרִי אֲמַצְעִיתָא. דְּאִיהוּ גּוּפָא, דְּקִיימָא בֵּין תְּרִין דְּרוּעִין. הֵכָא אִית לְהֵטָא, דְּמִלְהֵטָא בְּסוּמְקָא כּוּוּרְדָּא. מְהֵכָא נְפָקִי תְּקִיפוּ לְנַחְתָּא לְתַתָּא, לְאַתְקַפָּא לְאוּשְׁדָּא דְמִין. בְּגִין דְּהַאי אִיהוּ דְּיָהִיב רְשׁוּ וְשׁוּלְטָנָא לְתַתָּא, לְאַתְקַפָּא וְלְאוּשְׁדָּא דְמִין. הַאי נְבִיעַ לְנוּקְפָא, וְדָא אַצְטְרִיף לְדָא, כְּמָה דְאַצְטְרִיף גּוּפָא לְנַפְשָׁא, וְנַפְשָׁא לָא עֵבִיד אוּמְנוּתָא, אֶלָּא כְּגוּפָא. וְעַל דָּא, כָּל חֵילָא, וְכָל תְּקִיפוּ, מְהֵכָא נְפִיק, לְאַתְקַפָּא, וְלְמַעְבַּד אוּמְנוּתָא בְּעֵלְמָא, לְאַבְאֲשָׁא. כְּנוּקְפָא דְמִקְבְּלָא מִן דְּכוּרָא תְּדִיר. כְּבַר דְּרָגָא וְדְרָגָא, וּבְכָל קִשְׂרָא וְקִשְׂרָא, אִית כְּמָה מְמַנֵּן, וְכְמָה טְרִיקִי חֲבִילִין, דְּכִלְהוּ אַתְנַהֲגֵן בְּגִינֵיהוּ, וְכִלְהוּ דְאַתְנַהֲגֵן בְּגִינֵיהוּ, כְּלִהוּ לְתַתָּא, דְּאִינוּן חֲיִילִין דִּי בְּנוּקְפָא, וְכִלְהוּ אִית לֹון דְּרָגָא וְדִיעָא לְעֵילָא לְאַתְנַהֲגָא בֵּיהּ. כְּמָה דְּאִית לְסַטְרָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, הֵיכְלִין יְדִיעָאן, לְגַבֵּי דְרָגִין עֲלָאִין, לְאַתְכַּפְּלָא אֲלִין בְּאֲלִין, הֵכִי גְמִי לְתַתָּא (ס"א בְּהַשְׁכָּחָא) בְּהַפּוּכָא, בְּסַטְרָא אַחְרָא, אִית דְּרָגִין, לְגַבֵּי אִינוּן הֵיכְלִין דְּנוּקְפָא, לְאַתְכַּפְּלָא אֲלִין בְּאֲלִין. בְּהַאי דְּרָגָא, דְּאִיהוּ רְבִיעָא, קִיימֵן דִּינִין בִּישִׁין, לְנַחְתָּא לְתַתָּא, וְלְאַתְמַסְרָא לְאִינוּן דְּעַבְדִּין דִּינָא בִּישָׁא תְּקִיפָא. מְהֵכָא יְנָקִי תּוּקְפָא דִּילְהוּן, לְאַתְקַפָּא, וְלְאַשְׁלֵמָא הֵוָּא דִּינָא דְּעַבְדִּי. וּבְגִין כֶּף, כָּל הַגִּי דְּרָגִין כְּלִילֵן בְּהוּ, בְּכָל אִינוּן הֵיכְלִין תַּתָּאִין, דְּלַסְטֵר נּוּקְפָא דְלַתַּתָּא. זְכָאָה חוּלְקִיהוּן דְּצַדִּיקָיָא, דְּסֵטוּ אֲרַחֲמֵיהוּ מְאוּרְחָא דָּא, וְאֲזִלִּי כְּתֵר דְּחַלְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, לְאַתְקַדְשָׁא בְּקוּדְשָׁה דְּמְאֲרִיהוּן, זְכָאִין אִינוּן בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי.

הַדְרָגָה הַרְבִּיעִית, הִיא דְרָגָה שְׁעוֹמֶדֶת מִתּוֹף עֲקֵם הַרְגֹז, גֹּון הָאֵשׁ. וְזוֹ נִקְרָאת אֲמַצְעַ, שְׁהוּא גּוּף שְׁעוֹמֵד בֵּין שְׁתֵּי הַדְּרוּעוֹת. כְּאֵן יֵשׁ לְהֵט שְׁלוּהֵט בְּאֶדָם כְּשׁוֹשְׁנָה. מִכָּאֵן יוֹצֵאִים לְתַקַּף לְרִדְת לְמַטָּה, לְתַקַּף וּלְשַׁפֵּף דְּמִים. מִשׁוּם שְׁדָּהוּ שְׁנוֹתֵן רְשׁוֹת וּשְׁלִטוֹן לְמַטָּה לְתַקַּף וּלְשַׁפֵּף דְּמִים, זֶה נּוֹכַע לְנִקְבָּה, וְזֶה צְרִיף אֶת זֶה כְּמוֹ שֶׁהַגּוּף צְרִיף אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְהַנֶּפֶשׁ אֵינָה עוֹשֶׂה אֲמָנוּת אֶלָּא בְּגוּף. וְעַל כֵּן כָּל הַכֹּחַ וְכָל הַתְּקִיף יוֹצֵאִים מִכָּאֵן, לְהַתְּקִיף וּלְעֲשׂוֹת אֲמָנוּת בְּעוֹלָם לְהֲרַע, כְּנִקְבָּה שְׁמַקְבֵּלֶת מִהַזְכֵּר תְּמִיד. כְּכַד דְּרָגָה וְדְרָגָה וּבְכָל קִשְׂר וְקִשְׂר יֵשׁ כְּמָה מְמַנֵּים וְכְמָה גְּדוּרֵי מַחְבָּלִים, שְׁפָלִים מְנַהֲגִים בְּשִׁבְלִים, וְכָל הַמְּנַהֲגִים בְּגִלְגָּלִים, כָּלֵם לְמַטָּה, שְׁהֵם חִילוּתֵיהּ שֶׁל הַנִּקְבָּה, וְלִכְלֵם יֵשׁ דְּרָגָה יְדוּעָה לְמַעְלָה לְהִיּוֹת מְנַהֲגִים בֵּיהּ. כְּמוֹ שֵׁיֵשׁ לְצַד הַעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ הֵיכְלוֹת יְדוּעִים לְדְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת לְהַכְּלֵל אֱלוֹ בְּאֱלוֹ - כֶּף גַּם לְמַטָּה (בַּחֲשֵׁךְ) בְּהַפֵּף, בְּצַד הָאֲחֵר, יֵשׁ דְּרָגוֹת לְאוֹתָם הֵיכְלוֹת הַנִּקְבָּה לְהַכְּלֵל אֱלוֹ בְּאֱלוֹ. בְּדְרָגָה הַזֹּו, שְׁהִיא רְבִיעִית, עוֹמְדִים דִּינִים רְעִים לְרִדְת לְמַטָּה וְלְהַמְסֵר לְאוֹתָם שְׁעוֹשִׂים דִּין רַע קִשָּׁה. מִכָּאֵן יוֹנָקִים אֶת חוֹקֵם לְהַתְּקִיף וּלְהַשְׁלִים אוֹתוֹ הַדִּין שְׁעוֹשִׂים. וּמִשׁוּם כֶּף, כָּל הַדְּרָגוֹת הִלְלוּ כְּלוּלִים בְּהֵם, בְּכָל אוֹתָם הֵיכְלוֹת הַתְּחֻמוֹנִים שֶׁלְצַד הַנִּקְבָּה שְׁלֵמָטָה. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֵם שֶׁל הַצְּדִיקִים שְׁמֵטִים אֶת דְּרָכֵם מִהַדְּרָף הַזֹּו וְהוֹלְכִים אַחֵר יְרֵאת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא לְהַתְּקַדֵּשׁ בְּקִדְשֵׁת רְבוּנָם. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

לְאַתְקַדְשָׁא בְּקוּדְשָׁה דְּמְאֲרִיהוּן, זְכָאִין אִינוּן בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי.

הַרְגָא חֲמִישָׁאָה. הַאי דְרַגָא אַתְפְּלִיג לְתַרְיִן דְרַגִּין (ב"א ס"ט"ו) יְמִינָא, וּשְׂמָאֲלָא. וְאַלְיִן אַקְרוּן שׁוֹקִין, מִתְדַבְּקוּן לְאַבְאָשָׁא וּלְמַרְדָּף. בְּגִין דְהֵבָא תְקִיפּוּ דְרַדִּיפּוּ. דְכָל מְרַעִין, וְכָל בִּישׁוּן, דְרַדְפֵי בְתַרְיֵיהוּ דְחִיבֵינָא. וְכֹד דִּינָא (ס"א דְרַגָא) דָּא אַתְקַרִּיב, כְּדִין הֲרַצִּים יִצְאוּ דְחוּפִים. וְאַיְנוּן רַצִּים אֵינּוּן לְתַתָּא, לְמַרְהֵט לְאַבְאָשָׁא. וְכָל אֵינּוּן אַקְרוּן רוּדְפִים, וְעַל דָּא כְּתִיב (איכה ד) קָלִים הָיוּ רוּדְפֵנוּ מִנְשָׂרֵי שָׁמַיִם.

הַרְגָה חֲמִישִׁית. הַדְרָגָה הַזֹּאת נִחְלָקֶת לְשֵׁנֵי דְרָגוֹת (צָדִידִים), יְמִין וּשְׂמָאל. וְאַלּוּ נִקְרְאִים שׁוֹקִים, מִשְׁיָגוֹת לְהַרְעָה וּלְהַדְפָּה, מִשּׁוּם שֶׁכָּאֵן הַכַּח שֶׁל הַרְדִּיפָה שֶׁל כָּל הַחֲלָאִים וְכָל הַרְעוֹת שְׂרוּדְפִים אַחַר הַרְשָׁעִים, וְכִשְׁהַדִּין (הַדְרָגָה) הַזֶּה מִתְקַרֵּב, אֲזַי (סַחֲתָר א) הֲרַצִּים יִצְאוּ דְחוּפִים. וְאוֹתָם הֲרַצִּים הֵם לְמַטָּה, לְרוּץ לְהַרְעָה. וְכָל אֲלוּ נִקְרְאִים רוּדְפִים, וְעַל זֶה כְּתוּב (איכה ד) קָלִים הָיוּ רוּדְפֵינוּ מִנְשָׂרֵי שָׁמַיִם.

הַאי דְרַגָא אַתְפְּלִג לְתַרְיִן סְטֵרִין, לִיְמִינָא וּלְשְׂמָאֲלָא. תַּלְתַּת קְשָׁרִין אֵינּוּן לִיְמִינָא. וְתַלְתַּת קְשָׁרִין אֵינּוּן לְשְׂמָאֲלָא, וְאַלְיִן קְשָׁרִין, וְאַיְנוּן קְשָׁרִין דְקַאֲמָרְן, כְּלֵהוּ מִסְתַּכְּלָן לְאַחֲוָרָא. בְּגִין דְאֵינּוּן קְשָׁרִין עַלְאִין (דְרַגָא ד' ע"ב) קַדִּישִׁין, כְּלֵהוּ מִסְתַּכְּלָן לְגוּ פְּנִימָאֵי לְגוּפָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר (מלכים א ז) וְכָל אַחֲוֵרֵיהֶם בֵּיתָה. וְאַלְיִן כְּלֵהוּ מִסְתַּכְּלָן לְאַחֲוָרָא.

הַדְרָגָה הַזֹּאת נִחְלָקֶת לְשֵׁנֵי צָדִידִים, יְמִין וּלְשְׂמָאל. וְשֵׁלֶשֶׁה קְשָׁרִים הֵם לְיְמִין, וְשֵׁלֶשֶׁה קְשָׁרִים הֵם לְשְׂמָאל. וְהַקְשָׁרִים הַלְלוּ, וְאוֹתָם הַקְשָׁרִים שְׂאֲמָרְנוּ, כְּלָם מִסְתַּכְּלִים לְאַחֲוֹר, מִשּׁוּם שֶׁכָּל הַקְשָׁרִים הַעֲלִיּוֹנִים הַקְדוּשִׁים מִסְתַּכְּלִים לְתוֹךְ הַפְּנִימִיִים לְגוּף, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (מלכים א ז) וְכָל אַחֲוֵרֵיהֶם בֵּיתָה. וְאַלּוּ כְּלָם מִסְתַּכְּלִים לְאַחֲוֹר.

כּוּה בֵּין הַאי לְהַאי. אֶלָּא אֲלִין קְשָׁרִין, עַלְאִין קַדִּישִׁין כְּלֵהוּ כְּרִזָּא דְאַדָּם, וּבְגִין דְכֵלָּא אִיהוּ כְּרִזָּא דְאַדָּם, כָּל אַחֲוֵרֵיהֶם בֵּיתָה כְּתִיב. וְאַלְיִן קְשָׁרִין אַתְרַנִּין דְקַאֲמָרְן, אֵינּוּן קְשָׁרִין דְאַמְצָעִיתָא, כְּלֵהוּ מִסְתַּכְּלָן לְאַחֲוָרָא, וְאַלְיִן אֵינּוּן כְּרִזָּא דְכְּהֻמָּה. וּבְגִין כְּךָ כָּל אַחֲוֵרֵיהֶם לְאַחֲוָרָא. וְרִזָּא דָּא כְּמָה דְאוּקִימָנָא, (תהלים לו) אָדָם וּבְהֻמָּה תוֹשִׁיעַ יי'. דָּא כְּסֵטְרָא דְאַדָּם, וְדָא כְּסֵטְרָא דְכְּהֻמָּה. וְקַרְפְּנָא הֵכִי סִלְקָא, אָדָם וּבְהֻמָּה.

כּוּה בֵּין זֶה לְזֶה? אֶלָּא אֲלוּ הַקְשָׁרִים הַעֲלִיּוֹנִים הַקְדוּשִׁים כְּלָם בְּסוּד שֶׁל אָדָם, וּמִשּׁוּם שֶׁכֹּהֵל הוּא בְּסוּד שֶׁל אָדָם, כְּתוּב כָּל אַחֲוֵרֵיהֶם בֵּיתָה. וְהַקְשָׁרִים הַאֲחֵרִים הַלְלוּ שְׂאֲמָרְנוּ, אוֹתָם קְשָׁרִים שֶׁל הָאֲמִצְעָה, כְּלָם מִסְתַּכְּלִים לְאַחֲוֹר, וְאַלּוּ הֵם בְּסוּד שֶׁל כְּהֻמָּה. וּמִשּׁוּם כְּךָ כָּל אַחֲוֵרֵיהֶם לְאַחֲוֹר. וְהַסוּד הַזֶּה כְּמוֹ שְׂבַאֲרָנוּ - (תהלים לו) אָדָם וּבְהֻמָּה תוֹשִׁיעַ ה'. זֶה בְּצַד שֶׁל אָדָם, וְזֶה בְּצַד שֶׁל כְּהֻמָּה. וְכֵן הַקְרִיבָן עוֹלָה - אָדָם וּבְהֻמָּה.

קְשָׁרָא קְדָמָאָה, בֵּיה קַיִימָא גּוּוּנָא דְחִשׁוּכָא גּוּ עוּרְפִלָּא, (ב"א גו סח"דא דְעוּרְפִלָּא) דְצַמְחָא כַּאֲתַלְטֵיָא תַּחוּת אַבְנָא דְקַיִימָא עֲלֵיהּ, דְלֵא צַמְחָא. וְהַאי קַיִימָא עֲלֵייהוּ דְזַפְּאֵי, דְאִית בְּהוּ זְכִיין, וְלֵא אִית בְּהוּ זְכוּ דְאַבְהֵתָא לְאַתְתַּקְפָּא בְּהוּ, וְלֵאגְנָא עֲלֵייהוּ.

הַקְשֵׁר הָרֵאשׁוֹן, בּוּ עוֹמֵד גּוּן שֶׁל חִשְׁכָּה בְּתוֹךְ עַרְפֵּל (בְּתוֹךְ טַהַר הַעֲרִיפֵל) שְׂצוּמָח בְּקַלְלָה תַּחַת הָאֲבֵן שְׂעוֹמֵדֶת עֲלֵיו, שְׂלֵא צוּמַח. וְזֶה עוֹמֵד עַל הַזַּפְּאִים שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם זְכִיּוֹת, וְאֵינן לָהֶם זְכוּת אֲבוֹת לְחַזְזִיק בַּהּ וּלְהַגֵּן עֲלֵיהֶם.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

תשובה
המשפחה
1-800-444-1111

התשובה היא תהליך של חזרה אל ה' ואל מצוותיו. זהו תהליך של תיקון והתקדמות. זהו תהליך של חשיבה ופיקוד עצמי. זהו תהליך של אמונה ויציבות. זהו תהליך של אהבה ושלום. זהו תהליך של חיים ושלום.

אמונות, מוסדות, עולם הבא
(925)
במשפחה
"עורך השבוע"
097-9449320-1, 0999-2019

1-800-444-1111
תשובה
המשפחה

תשובה
המשפחה

תשובה
המשפחה
פרשת בא
1-800-444-1111

התשובה היא תהליך של חזרה אל ה' ואל מצוותיו. זהו תהליך של תיקון והתקדמות. זהו תהליך של חשיבה ופיקוד עצמי. זהו תהליך של אמונה ויציבות. זהו תהליך של אהבה ושלום. זהו תהליך של חיים ושלום.

